

Arrest

**nr. 333 913 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. MALANDA *loco* advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 mei 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 juni 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 juli 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 januari 2025.

1.3. Op 19 februari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 20 februari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit te bezitten. U hangt de protestantse strekking van het christelijke geloof aan en hebt geen politieke activiteiten. U werd op (...) 1984 geboren in Santo Domingo de los Colorados (Ecuador, provincie Santo Domingo de los Tsáchilas) als zoon van Colombiaanse immigranten die op het moment van uw geboorte reeds de Ecuadoraanse nationaliteit hadden verworven. U groeide op als Ecuadoraan in Ecuador, de eerste jaren in Santo Domingo en vervolgens in de hoofdstad Quito, waar u zou wonen tot u Ecuador verliet in 2023. U onderbrak uw verblijf in Ecuador echter tweemaal kortstondig met periodes in Colombia, één maal rond het jaar 2000 en één maal in 2022. Pas in 2022 liet u formeel uw aanspraak op de Colombiaanse nationaliteit gelden. U begon in Ecuador aan een universitaire opleiding bedrijfsbeheer maar werkte die niet af en werkte nadien als bankbediende en als handelaar. Uw moeder overleed in 2024, terwijl uw vader tot op heden in Ecuador woont. U hebt een zus en een halfzus die beiden in Quito wonen. U hebt momenteel geen vaste partner maar woont in bij de moeder van uw dochter, een Ecuadoraanse genaamd F.(...) C.(...) R.(...) L.(...) die in België verblijft met een statuut gebaseerd op gezinshereniging. Uw minderjarige dochter genaamd S.(...) F.(...) H.(...) R.(...) (CGVS (...), DVZ (...)), die over zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit beschikt, woont bij u en haar moeder F.(...) C.(...). Uw dochter is opgenomen in uw verzoek om internationale bescherming.

Uw familie ontvluchtte Colombia nog voor uw geboorte om te ontkomen aan het geweld dat toentertijd in het land woedde. Bepaalde familieleden van uw moeder die in Colombia wonen zijn echter betrokken bij guerrillagroeperingen. Als deze familieleden bij u op bezoek kwamen in Ecuador, werden jullie achtervolgd. Omwille van die banden verbrak u het contact met deze tak van de familie.

U bracht echter veruit het grootste deel van uw leven in Ecuador door. U had er een handelszaak. Rond oktober 2021 begon de bende Los Lobos de maandelijkse som van 450 dollar (ca 433 euro) van u te eisen. U betaalde sporadisch maar lang niet altijd, waardoor u een immense schuld bij de bende opbouwde.

In 2021 werd uw gsm gestolen en gebruikt om afpersingstelefoontjes mee te doen. Men probeerde uw auto te stelen en bij andere gelegenheden werd u onder dwang meegenomen. In 2022 vatte u het plan op om zich in Colombia te vestigen, maar dat plan ging uiteindelijk niet door economische problemen. U bleef dus in Ecuador gevestigd, waar de afpersing bleef voortduren. Begin 2023 werd u fysiek aangevallen en verwond, waarop u besliste het land te verlaten.

U verliet Ecuador op 13 mei 2023. U reisde per vliegtuig naar Medellín in Colombia, van waaruit u meteen per vliegtuig verder reisde naar België met een tussenstop in Spanje. U bereikte het Belgische grondgebied op 18 mei 2023. U leefde meer dan een jaar zonder verblijfsvergunning in België. U diende op 11 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden gedood door de bendes waar uw familieleden aan moederszijde banden mee hebben. Bij terugkeer naar Ecuador vreest u gedood te worden door Los Lobos.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart voor, alsook uw Ecuadoraanse identiteitskaart. Voorts legt u ook kopieën van volgende documenten neer: een zelfgeschreven verklaring betreffende uw vluchtmotieven, foto's van uw verwondingen, een foto van uw handelszaak in Ecuador, een foto van uw online registratie van de diefstal van uw smartphone, uw blanco strafblad en een aangifte bij het Ecuadoraanse parket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...).

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst, in uw geval dus Colombia en Ecuador (CGVS p 7).

U betwist noch ontkent dat u zelf over zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit beschikt (CGVS p 7). U legt een geldig, origineel Colombiaans paspoort neer, alsook geldige, originele identiteitskaarten van zowel Colombia als Ecuador. Een Ecuadoraans paspoort hebt u niet, zo legt u uit, maar indien u dat zou wensen zou u er perfect één kunnen verkrijgen bij de Ecuadoraanse autoriteiten (CGVS p 8).

U bevestigt ook nadrukkelijk dat uw minderjarige dochter S.(...) F.(...) over zowel de Colombiaanse als Ecuadoraanse nationaliteit beschikt (CGVS p 10). In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in casu dus zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in geval van een terugkeer naar Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van enige motief tegenover Colombia dat gecategoriseerd kan worden als een vorm van vervolging of ernstige schade. Toen u bij de DVZ gevraagd werd wat u vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst, haalde u aan dat u er 'geen dichte familie' hebt en meer algemeen dat u in Colombia 'niets hebt' (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 4). Het niet hebben van een sociaal netwerk in één van uw landen van herkomst is een obstakel dat op zich niet oploopt tot een situatie van vervolging of ernstige schade. U bent prima in staat om voor zichzelf te zorgen, zo blijkt uit de vaststelling dat u in Ecuador jarenlang als bankbediende en nadien als zelfstandig handelaar werkte (CGVS p 8) en dat u zelfs gedurende uw eerste jaar in België, toen u hier zonder de nodige documenten verbleef, aan de slag was en aldus in uw levensonderhoud voorzorg (CGVS p 6-7).

Bij de DVZ haalde u voorts aan dat uw ouders u als kind meenamen uit Colombia om te vluchten voor het gewapend conflict (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), overigens in strijd met uw verklaringen bij het CGVS dat uw familie al voor uw geboorte Colombia verliet (CGVS p 7). Hoe dan ook leek u hieruit geen actuele, toekomstgerichte vrees te putten bij de DVZ: toen u vervolgens werd gevraagd waarom u nu niet meer zou kunnen terugkeren naar Colombia verwees u louter naar het feit dat u niets hebt in Colombia (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). U haalde verder geen andere motieven tegenover Colombia meer aan bij de DVZ (vragenlijst CGVS bij DVZ, vragen 7 en 8). Ook in een zelfgeschreven verklaring betreffende uw problemen in Ecuador en in mindere mate die in Colombia haalde u geen elementen in deze zin aan: u verwees er gewoon aan dat uw moeder jullie indertijd uit Colombia weghaalde teneinde te voorkomen dat jullie als kindsoldaten zouden worden ingelijfd door guerrillabewegingen, hetgeen natuurlijk geheel verschillend is van uw huidige bewering betreffende familieleden van haar die bij zulke guerrillabewegingen betrokken zouden zijn en die jullie zouden kunnen meesleuren in hun actuele twisten.

Met andere woorden, toen u bij de DVZ een eerste gelegenheid kreeg om uw vrees tegenover Ecuador en Colombia uiteen te zetten, bleek niet dat u enige actuele vrees tegenover Colombia koestert die onder het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. Toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd of u alle essentiële elementen in uw verzoek uiteen had kunnen zetten bij de DVZ, stelde u nadrukkelijk van wel. U had geen verdere opmerkingen bij het DVZ-interview (CGVS p 4).

Met andere woorden, het heeft er alle schijn van dat u eenvoudigweg geen vrees koestert tegenover Colombia die zou kunnen leiden tot een internationale beschermingsstatus. Dat u bij het CGVS dan toch vluchtmotieven in die zin uiteenzette (CGVS p 10-11) moet dan ook worden gezien als een post factum aanvulling, waarvan de geloofwaardigheid reeds ernstig beschadigd is door het ontbreken van zulke motieven in uw DVZ-interview.

Zelfs wanneer uw verklaringen bij het CGVS op zichzelf beschouwd worden, dient nog te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende banden tussen familieleden van uw moeder en guerrillabewegingen geenszins kunnen overtuigen. U kan op dit punt immers nagenoeg geen informatie verschaffen.

U verklaarde tegenover het CGVS dat 'de familie van uw moeder bepaalde banden had met de politieke situatie en de guerrilla en dergelijke zaken' en dat 'enkele neven en broers van haar betrokken waren in de drugshandel' (CGVS p 10). Uw concrete, toekomstgerichte vrees tegenover Colombia houdt in dat u vreest in dat land vermoord te worden door de groepen die banden hebben met dat deel van de familie (CGVS p 11).

U bent echter niet in staat om desgevraagd te verduidelijken over welke guerrillagroepen het zou gaan (CGVS p 11, p 12). Zelfs over welke familieleden het zou betreffen, kan u amper iets zeggen: aanvankelijk maakt u gewag van 'enkele neven en broers' (CGVS p 10), maar gevraagd naar verdere verduidelijking stelt u dan weer dat het 'neven van de tweede graad' zou betreffen (CGVS p 11). Nog opmerkelijker is dat u zelfs van deze familieleden niet de namen kan noemen. Hoewel u duidelijk maakt dat het wel degelijk over verschillende personen zou gaan (CGVS p 10-11), kan u slechts één van hen noemen, een zekere A.(...) R.(...) (CGVS p 12). Het tart alle verbeelding dat u zelfs de namen van deze personen niet kan noemen, die nota bene familieleden van uw moeder zouden zijn met wie u persoonlijke contacten zou hebben gehad tot u die contacten verbrak (CGVS p 10-11). Hier moet overigens worden opgemerkt dat u zichzelf op dit punt

algaauw weer tegensprak, stellend dat u zelf nooit contact had gehad met de voornaamste neef van uw moeder om wie het zou gaan (CGVS p 12).

Het lijkt bovendien niet bepaald waarschijnlijk dat u net die groeperingen zou moeten vrezen waarvan uw familieleden deel zouden uitmaken. Gevraagd om deze dynamieken te verduidelijken, stelt u dat 'die situatie van geweld heel moeilijk uit te leggen' is en verwijst u naar interne twisten binnen drugskartels die tot rivaliteit en wraakzucht zouden leiden (CGVS p 12). U bent echter niet in het minst in staat om uit te leggen in welke twisten uw familieleden zo betrokken zouden zijn, hoewel zulke twisten dus de kern van uw relaas zouden vormen (CGVS p 12).

Tot slot moet ook worden vastgesteld dat uit uw eigen gedrag geenszins een gegronde vrees ten opzichte van Colombia blijkt.

Zo vertelt u dat u omwille van uw problemen in Ecuador rond 2022 vrijwillig naar Colombia trok en zelfs de intentie had om zich in Colombia te vestigen. U verklaart dat dit plan niet doorging omdat het economisch gezien moeilijk uitviel (CGVS p 6). U verwijst in één adem ook naar 'die hele situatie die u meemaakte', waardoor u zich diende te verstoppen en met agressie te maken kreeg (CGVS p 6), maar dit lijkt eerder uw problemen in Ecuador te betreffen, daar u op geen enkele wijze gewag maakt van echte agressie of een ondergedoken leven in Colombia wanneer u werd gevraagd naar uw vrees ten opzichte van dat laatste land (CGVS p 10-11). Tekenend voor het ontbreken van een vrees tegenover Colombia is ook de vaststelling dat u bij uw reis van Ecuador naar Europa in 2023 nog een tussenstop maakte in Medellín (CGVS p 6). Het houdt geen steek dat u nog snel even een bezoek zou brengen aan een land waar u een vrees tegenover koestert als u onderweg was om internationale bescherming aan te vragen in België.

U verklaart in België gearriveerd te zijn op 18 mei 2023 (CGVS p 6). Uit uw dossier blijkt dat u pas meer dan een jaar later, op 11 juni 2024, een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in tussentijd zonder verblijfsvergunning in België en werkte er illegaal (CGVS p 6-7). Als u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade koesterde tegenover uw beide landen van herkomst, mag verwacht worden dat u bij aankomst in een veilig land als België zonder uitstel een verzoek om internationale bescherming indient in plaats van zichzelf bloot te stellen aan een preciaire levenssituatie zonder verblijfsdocumenten die het voortdurende risico inhoudt om terug te worden gezonden naar één van de landen die u zogenaamd zou vrezen. Dat u een verzoek om internationale bescherming zo lang uitstelde, spreekt dan ook boekdelen over de ernst van uw vrees.

Er werd u gevraagd om te verduidelijken waarom u zo lang wachtte om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U stelde zichzelf te hebben laten meeslepen door andere mensen die u geruststelden dat de politie in België u met rust zou laten ondanks uw onwettige verblijfstatus (CGVS p 7). Deze verklaring kan geenszins volstaan. Een eenvoudige opzoeking op het internet zou u immers kunnen leren dat een onwettig verblijf in België niet duurzaam is en een onophoudelijk risico op repatriëring inhoudt, alsook dat de procedure voor internationale bescherming net tot doel heeft om personen met een gegronde vrees tegenover hun land of landen van herkomst te vrijwaren van zulke repatriëring. Als u werkelijk een dergelijke vrees koesterde, mag worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om een duurzame verblijfstatus in België te bemachtigen.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS in deze beslissing geen uitspraak doet betreffende uw vrees tegenover Ecuador, het tweede land waarvan u de nationaliteit bezit.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u als Colombiaans staatsburger een gegronde vrees koestert tegenover Colombia. Met andere woorden, er bestaat voor u geen risico op vervolging indien u zou terugkeren naar Colombia. Of dat wel het geval zou zijn tegenover Ecuador is bijgevolg niet relevant.

U legt diverse stukken voor ter staving van uw problemen in Ecuador. Het betreft foto's van uw verwondingen, een foto van uw handelszaak in Ecuador, een foto van de online registratie van de diefstal van uw smartphone en een aangifte bij het Ecuadoraanse parket. Daar deze enkel betrekking hebben op uw vrees tegenover Ecuador en niet op die tegenover Colombia, zijn deze stukken niet pertinent bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u tegenover Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Dezelfde beoordeling geldt onverkort voor uw minderjarige dochter S.(...) F.(...) H.(...) R.(...), daar zij eveneens in het bezit is van zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit (CGVS p 10) en u in haar hoofd exact dezelfde motieven ten aanzien van Colombia inroept als die dewelke voor uzelf gelden (CGVS p 15-16).

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart voor, alsook uw Ecuadoraanse identiteitskaart. Deze kunnen echter louter uw identiteit en dubbele nationaliteit aantonen, dewelke hier niet ter discussie staan. Ook uw blanco strafblad heeft op geen enkele wijze betrekking op elementen die in deze beslissing betwist worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de beoordeling van uw vrees tegenover Ecuador in het kader van de criteria voor subsidiaire bescherming, dient analoog aan de vluchtelingenstatus te worden opgemerkt dat zulke beoordeling niet pertinent en dus overbodig is, daar u geen gegronde vrees voor ernstige schade koestert tegenover uw andere land van herkomst, Colombia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van de beginselen van goede trouw, de plicht tot grondig en gewetensvol beheer en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, evenals bevoegdheidsoverschrijding*”.

Verzoeker benadrukt doorheen zijn verzoekschrift dat het CGVS geen grondige en geïndividualiseerde beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft doorgevoerd. Hij meent dat het CGVS zijn toelichtingen zoals hij deze heeft uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft genegeerd of verkeerd heeft beoordeeld. Verzoeker gaat daarbij in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat hij een bewezen

risico op vervolging in Ecuador, alsook in Colombia aantoon, evenals een gebrek aan overheidsbescherming.

Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 21 augustus 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 10) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om aan de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of weigeren toe te kennen. Derhalve heeft de commissaris-generaal geenszins zijn bevoegdheid overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder is de Raad geen *“beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van de beginselen van goede trouw, de plicht tot grondig en gewetensvol beheer en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen”* bekend. In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst, *in casu* Colombia en Ecuador; verzoeker is er in het licht van zijn huidig verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden;
- (ii) verzoeker maakt geen vrees voor vervolging aannemelijk in geval van een terugkeer naar Colombia vermits:
 - (a) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen actuele vrees tegenover Colombia heeft uiteengezet en het er alle schijn van heeft dat verzoeker *post factum* aanvullingen heeft gedaan op de zetel van het CGVS met betrekking tot zijn vluchtmotieven,
 - (b) zelfs wanneer verzoekers verklaringen bij het CGVS op zichzelf worden beschouwd, verzoekers verklaringen betreffende de banden tussen familieleden van zijn moeder en guerrillabewegingen niet kunnen overtuigen, vermits hij niet in staat is om te verduidelijken over welke guerrillagroeperingen het zou gaan, hij zelfs amper kan vertellen welke familieleden het zou betreffen, hij zichzelf tegensprekt of hij al dan niet ooit in contact heeft gestaan met die familieleden en het bovendien niet aannemelijk is dat verzoeker net die groeperingen zou moeten vrezen waarvan zijn familieleden deel uitmaken,
 - (c) verzoekers gedrag geenszins duidt op een gegronde vrees voor vervolging nu hij rond 2022 vrijwillig naar Colombia trok en zelfs de intentie had om zich aldaar te vestigen; hij bij zijn reis van Ecuador naar

Europa in 2023 nog een tussenstop maakte in Medellín en verzoeker pas meer dan een jaar na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient;

(iii) aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als Colombiaans staatsburger een gegronde vrees koestert tegenover Colombia, is het niet relevant of dat wel het geval zou zijn tegenover Ecuador; de diverse stukken ter staving van zijn problemen in Ecuador zijn derhalve niet pertinent bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming;

(iv) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij tegenover Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft; dezelfde beoordeling geldt onverkort voor verzoekers minderjarige dochter S. F. H. R. aangezien zij eveneens in het bezit is van zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit en verzoeker in haar hoofde exact dezelfde motieven ten aanzien van Colombia inroept als die hij voor zichzelf doet gelden;

(v) de overige documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn verzoek raken niet aan elementen die *in casu* worden betwist en zijn dan ook niet van aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Voorafgaande vaststellingen

Vooreerst wijst de Raad er op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker om internationale bescherming meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij of zij van geen van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat uit de beschikbare stukken (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1; een geldig Colombiaans paspoort en geldige identiteitskaarten van zowel Colombia als Ecuador) blijkt dat verzoeker over zowel de Colombiaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit beschikt. In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Colombia onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker een bewezen risico op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Ecuador loopt, de commissaris-generaal volledig voorbijgaat aan de realiteit ter plaatse in Ecuador waar deze stelt dat verzoeker bij de Ecuadoraanse autoriteiten bescherming had kunnen zoeken en dat er toch tevens getoetst dient te worden ten aanzien van Ecuador, kan dan ook niet worden gevolgd. De documenten die betrekking hebben op verzoekers problemen in Ecuador hebben aldus evenmin uitstaans met de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker voert tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en in het verzoekschrift aan dat hij niet naar Colombia kan terugkeren omdat hij vreest te worden gedood door de bendes waar zijn familieleden aan moederszijde banden mee hebben.

3.3.6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangaande de vaststelling dat verzoekers houding zijn vrees ondergraaft, gezien hij pas meer dan een jaar na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient, merkt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat hij meer dan een jaar ondergedoken in België heeft gewoond zonder zijn rechten te kennen. Verzoeker vervolgt dat hij heeft uitgelegd dat hij op de hoogte is gebracht door andere personen die zich in een onregelmatige situatie bevonden en hij daarom de aanvraag van zijn verzoek om internationale bescherming heeft uitgesteld. Verzoeker meent dat deze situatie vaak voorkomt bij verzoekers om internationale bescherming en geen element vormt dat zijn verhaal in “*diskrediet*” kan brengen.

De Raad merkt op dat deze argumentatie niet als afdoende verschoning kan worden aanvaard en niet kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, of die hem verhindert ernaar terug te keren. De vaststelling dat verzoeker gedurende meer dan een jaar in België geen enkele poging heeft ondernomen om zijn verblijf te legaliseren en zelfs niet heeft geïnformeerd naar mogelijkheden in dit verband, ondermijnt aldus de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Het staat haaks op de door verzoeker voorgehouden vrees voor terugkeer naar Colombia dat hij heeft nagelaten zich te informeren aangaande de wijze waarop hij bescherming kan krijgen en ervoor heeft gekozen illegaal in het land te verblijven – en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatriëerd te worden naar Colombia – in plaats van beroep te doen op internationale bescherming. Dat verzoeker dermate lang wachtte alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij pas meer dan een jaar na zijn aankomst in België een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er overigens nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor gewapende groeperingen in Colombia.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle verstrekte bewijzen, de commissaris-generaal een buitensporige bewijslast op hem legt en zijn uitleg op willekeurige wijze naast zich neerlegt, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen en gaat hij volledig voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst pertinent dat verzoekers identiteitsdocumenten (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1) louter zijn identiteit en dubbele nationaliteit aantonen, die niet ter discussie staat. De kopie van het *blanco* strafregister (administratief dossier, map ‘Documenten’, stukken 4-5) vertoont geen uitstaans met verzoekers asielrelaas en is dan ook niet van die aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin te kunnen ombuigen. Wat betreft de zelfgeschreven verklaring van verzoeker (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 2) wijst de Raad erop dat verzoeker hierin zijn asielrelaas herneemt, doch dat dit stuk bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Bijgevolg kan dit stuk niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming herstellen. Wat betreft de diverse stukken die betrekking hebben op verzoekers problemen in Ecuador (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 3) herhaalt de Raad dat zij geen verband houden met de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat de commissaris-generaal zijn gedetailleerde toelichtingen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft genegeerd, gedeeltelijk en restrictief of verkeerd heeft beoordeeld. Hij voegt toe dat het CGVS op willekeurige wijze essentiële elementen uit zijn relaas heeft

uitgesloten en er geen geïndividualiseerde analyse heeft plaatsgevonden van het gelopen risico en zijn specifieke situatie. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek op individuele wijze heeft onderzocht, waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoeker de mogelijkheid te bieden zijn relaas uitgebreid toe te lichten en zijn verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoeker gaat er met zijn algemene opmerking voorts klaarblijkelijk aan voorbij dat hij tevens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over elementen die betrekking hebben op zijn concrete vluchtaanleiding. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Uit een analyse van verzoekers verklaringen in het licht van de landeninformatie en de elementen in het dossier, volgt dat de commissaris-generaal terecht mocht bemerken dat de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gedane vaststellingen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker merkt in voorliggend verzoekschrift verder nog op dat er in Colombia geen bescherming mogelijk is vanwege de aldaar aanwezige autoriteiten. De Raad merkt op dat, nog daargelaten dat niet kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen geen bescherming kunnen en willen bieden, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen zodat de vraag naar het voorhanden zijn van nationale beschermingsmogelijkheden voor deze problemen niet dienstig is.

3.3.6.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van

december 2022 en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 21 augustus 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

"In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de

(groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Wat de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing "*nietig*" te verklaren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET